

Kauplet

Lossalg 25 øre.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 1.

1. januar 1942.

14. årgang.

Hilsen fra Argentina.

Berger N. Johnsens mor har fått to brever fra sin sønn i høst. Først et brev (flypost) av 7. oktober som Berger Johnsens hustru har skrevet da han selv var sjuk. Han satt i en kurvstol og orket ikke å sitte framoverbøyd og skrive og så var han så opphovnet i benene at han ikke orket å gå selv.

Etterpå kom det et alminnelig brev som han selv hadde skrevet 28. august. Han forteller at eldstebrorene og menighetstjenerne tar hånd om møtene. Det kommer mange folk, også flere nye. Selv har han ikke greid å komme til møtesalen mere enn 3—4 ganger siden april. Rommet hvor han bor er bare 5 meter fra møtesalen. Han kan ikke høre taler, men sangen kan han godt høre. Det er mange sterke og gode mannsrøster så det er god sang på møtene. Om Gud prøver så vet han at det alltid er godt og miskunnhet allikevel. De har hatt besøk av misjonær Flood fra Santa Cruz i Bolivia som hadde møter der noen dager. En svensk misjonær fra Brasilien har også vært så snild og hjelpsom, men kunne ikke være der for lengere tid.

Søster Johnsen skriver at hun frykter for den varme tiden som da skulle begynne, men stoler på at Herren skal hjelpe dem som hittil. De har ikke lidd noen nød. Intet har fattes dem, skriver hun. Guds nåde er stor og under alle forhold har han makten.

Berger Johnsen forteller at to høvdinge som bor 40—50 mil derfra hadde vært der for å høre evangeliet. Mulig at deres folk kom senere. Hos Chorrottinindianerne har de to evangelister. Disse folk ville gjerne høre ordet og følge Jesus. Det er et nytt tungemål hvor Jesu pris får lyde.

Det er stor nåde at arbeidet går sin gang på misjonsfeltet. Broder Johnsen har jo så ofte vært sjuk og nedbrudt, men Herren har reist ham opp gang på gang. Jesus er den samme fremdeles.

La oss huske broder Johnsen i våre bønner. Det er umulig å sende ham økonomisk hjelp nå, men bønneveien er åpen.

G. Iversen.

Til alle kristne!

Som vanlig gjennom mange år, innbyr vi også denne gang kristne innen alle samfunn i landet vårt til felles bønn den første uken i det nye året, 4—11 januar 1942.

Vi vil samles for å takke Herren for hans store nåde mot oss i den trengselstid vi lever i. Han har holdt sin menighet opp og hjulpet den til å bære fram sitt vitnesbyrd. Vi vil ydmyke oss og bekjenne våre og vårt folks synder, og søke tilgivelse og frelse fra dem.

Vi vil trenge inn på Herren i bønn for den kristne menighet i hele verden, at den må få visdom og kraft til sin hellige oppgave i denne vanskelige tid. Samtidig som vi vil be innerlig for vårt land og folk og for hele den lidende menneskehet!

Fra Gud må frelsen komme. Han som sitter på tronen sier: «Se, jeg gjør alle ting nye!» Med helt hjerte vil vi innvie oss til ham som vil og kan forvandle alt og gjøre det nytt. La oss be om nåde til med tålmod å vente på oppfyllelsen av hans løfter. Han som ga dem er trofast, han skal og gjøre det.

E. Brekke. E. Sandberg. E. Osnes.
Chr. Svensen. A. T. Øhrn.

Fra Finnmark.

«Gud er vår tilflukt og styrke, som hjelp i trengsel funnet såre stor.» (Salm. 46).

Det tales i disse dager meget om tilfluktsrom m. m. og det med rette, da det ofte er utrykt både på land og hav.

Intet er dog så velsignet som just nå å ha Gud til sin tilflukt. Salmisten sier: «Derfor frykter vi ikke» o. s. v. Samme erfaring er også vår. Får Herren stor plass, — er Han vår hele tilflukt, — da driver Han også all flukt ut. —

«Selv om jeg vandrer i dødsskyggers dal frykter jeg ikke». Salm. 23, 4).

«Om en hær leirer seg imot meg, frykter ikke mitt hjerte.» (Salm. 27).

Ved å lese igjennom forannevnte salmer, forstår vi klart, at Salmisten var kommet til hvile i Gud.

Byrden var lagt ned for Herrens fot, og den ellers trette «vandrer» hvilte. —

Verden er urolig som aldri før nå. Folkehavet bruser og larmer; men midt igjennom all larm, får dog også idag den trette høre Herrens stemme, og legge all byrde ned hos Herren og hvile i tillit til Gud.

De ytre forhold kan nok stundom virke foruroligende, men sjelens hvile i Herren, makter de ikke å rukke.

I sjelsdypet råder fred, den fred som verden aldri kan få utenom Jesus Kristus, og som den heller ikke kan ta.

Før har nok de fleste av Herrens barn lest ordet og jublet, nå festes røttene dypere i jorden i det at treet rystes av stormen — «løftene prøves.» Ved Herrens nåde skal vi dog også nå gå seirende fram.

Gud er vår tilflukt!

Her oppe har vi det forholdsvis godt. Ennå har vi ikke lidt noen nød. Herren være lovet for det!

I DITT NAVN.

Disse ordene: *I ditt navn*, var litt av en bønn som *Asa ba til sin Gud*, når den store mengde etiopere kom imot dem. Asa gjorde nemlig hva godt og rett var i Guds øyne. (2. Krøniker 14, 2). — Videre leser vi, at følgen var at han fikk bort alt avguderi, de fremmedes guders alttere og offerhaugene. Disse sønderbrøt han og hugg alterbilledene i stykker. Ja, i alle judas byer fikk han bort offerhaugene og solstøtten, men ikke nok med det. — Han bød sidenetter Juda å søke Herren, deres fedres Gud og at de skulle holde loven og budene. — Dette var Guds vilje. Halleluja! Følgen ble at de fikk ro på alle kanter av sitt rike. Det ble altså deilig og fredfullt.

Men Asa satte seg ikke med hendene i skjødet og sa til sitt folk: «La oss nå kose oss.» — Nei, han hadde dertil formange opplevelser forut med sin Gud. — Tvert imot oppmuntret han folket til å bygge festninger rundt i Juda medens landet hadde ro. Han sier til folket: «Fordi vi søkte Herren vår Gud, har han gitt oss ro på alle kanter av riket. La oss nå benytte den rolige tiden til å forskanse oss, nemlig til å bygge festningsverker på alle kanter av landet.

Folket var enige og så begynte de å bygge med en gang.

Og de hadde ro fordi Herren hadde gitt dem den. De arbeidet altså uforstyrret og ble sterke og mektige på grunn av sine store og mektige fest-

ningsverker. Tilslutt var det i Juda tre hundre tusen mann som var vepnet med spyd og store skjold og to hundre og åtti tusen, som bar små skjold med bue. Alle var djerve stridsmenn.

Alt hadde lykkedes for Asa. Nå sto de der ferdig til kamp. Men ro hadde de fremdeles i landet, for det hadde Gud, som før sagt, gitt dem. — Alle de troendes erfaring er vel den: Når Gud har fått rensed våre tanker og sinn, ja hele vårt hjerte og fylt oss med sin gode Hellige Ånd og kraft, så har vi fått lyst til det gode. Gode motiver, tanker og planer o. s. v. Og det er Gud som er mektig til å gi oss all nåde i rikelig mål, forat vi alltid og i alle ting kan ha alt det vi trenger til å således rikelig kan gjøre all god gjerning. (Kor. 2, 8). — Når Gud har fått oss ditt, så faller det lett å bli rettenkende, så motivene blir gode og alt går etter Guds vilje, åndlig talt i vårt liv; følgen blir vi føler oss sterke og mektige som Åndlige stridsmenn. — Men så vil Gud prøve sitt verk som han har gjort i den enkeltes hjerte, med andre ord: De åndelige mektige festningsverker. Det vil si de enkelte menneskers høye bekjennelser — murer og tårn innen de troendes liv. Gud prøver sitt verk om det holder prøven når noe kommer på. Med en hær på tusen ganger tusen og tre hundre stridsvogner, kommer etiopieren Serah imot Asa. Og de kom til Maresa. — Asa hadde en ypperlig ånd. Han var sindig og tenkte seg alltid for. Han stilte seg derfor opp med alt sitt folk, djerve stridsmenn i fylking i Sefata-dalen ved Maresa. — Nå kunne det jo rent menneskelig tenkt vært rimelig, at Asa stolte på de forferdelige sterke og mektige festningsverker, som det hadde lykkedes dem å bygge, skulle være nok til å beskytte dem. — Men Asa tenkte noe annet, for han var en prøvet og visdomsfull mann med åndelig innsikt. Han ropte til Herren sin Gud og sa: «Herre for deg gjør det ingen forskjell enten du hjelper den mektige eller den maktesløse — hjelp oss, Herre vår Gud! Til deg setter vi vår lit,» og så kommer det viktigste, som jeg begynte med: «*I ditt navn*,» er vi gått imot

denne store mengde. Herre, du er Gud; la ikke et menneske stå seg imot deg.» (2. Krøniker 14). Dette er den mest gudommelige bønn jeg har lest i skriften.

I så fredelige tider som de hadde hatt, kunne det jo tenkes, når festningsverkene var blitt så mektige og store og alle de murvoller og tårn de hadde, kunne de regnet som så: Vi skal nok slå dem tilslutt. — Men Asas tanker var annerledes. Den prøvede mann følte seg på tross av de mektige festningsverker allikevel avmektig og avhengig av sin Gud, mot en sådan overmakt. — Derfor ber han som ovenfor beskrevet v. 11 og videre gjør han sin Gud oppmerksom på at de er gått mot denne store mengde i Hans navn i Guds navn. Kan du tenke deg noe mer forsiktig bønn. La oss lære av den broder og søster. Føler du deg sterk og mektig i ditt åndelige liv på grunn av det Gud har fått utrettet i ditt liv, så når du leser Guds ord, så syntes du å se de store og mektige festningsverker rundt deg, og du føler deg nok så ovenpå om djevelen skulle anfekte deg. Jeg vil si deg med det samme: «Vær sindig og forstandig som Asa så du ikke faller for overmakten. Hofmot er farlig, for den står forut for fall, kjære sjel. La oss ansake oss og vi skal finne ut, som Asa, at vi er like avhengig av Gud. Derfor må vi be som ham: «Gud du vet vi er gått imot denne store åndelige hær i himmelrommet i ditt navn, hjelp oss.

La ikke en djevlesk åndelig tanke få makt over oss. Det blir en rettenkende og åndelig guddommelig bønn, for i Efes. b. 6, 12, står det: «Vi har ikke kamp imot kjød og blod men imot makter, mot myndigheter, mot ondskapens åndehær i himmelrommet. — Derfor trenger vi å tenke og be på denne måte og ta Guds fulle rustning på, så vi kan stå etter å ha overvunnet alt. (Efes. 6, 13). — Der vil du videre i kapitlet finne hele rustningen, hvordan den skal være. — Når vi står iført denne hellige rustning skal vi, som Asa, få erfare at etioperne, det vil si: De djevleske onde tanker og innskytelser flykter fra oss — for det står at Asa og hans folk etterfulgte dem like til Gerar og av etioperne falt det så mange at ingen av dem ble i live: De inntok byer, plyndret meget bytte; endog deres telter for budskapen tok de. (2. Krøniker 14, 15) og så

Min hustru er fremdeles meget sjuk. — Alene i håp til Gud er vår sjel stille.

Hjertelig takk for forbønn.

Vi merker ofte forbønnens forunderlige makt.

Å — hvor godt å ha Gud til sin tilflukt.

Møtene på dette sted går som vanlig. Vi har vårt lokale til full rådighet. Folket er spredt på arbeid, men søkningen til møter synes tross det å bli noe bedre nå.

Ta oss fremdeles med i eders bønner.

Kjær hilsen fra eders i Jesus forbundne

Thea og Oskar Gamst.

Heis rent flagg.

En advarsel til Guds folk om å være helhjertet.

Jeg drømte en natt at menigheten på «Salen», Fr.stad Ø., skulle ha stevne et sted i en skog. Da kom en ung søster og fortalte meg at Satan var løs og ville komme rundt i hjemmene til de troende og drepe de frelste. Under det vi sto og samtalte om dette kom en bror bort til oss: «Tor du gå hjem nå, søster Lilly», sa han. «Ja,» sa jeg. «Jeg går i Jesu navn. Da jeg kom hjem kommer Mary og forteller at Satan er kommet og er nede i stuen. «Hva skal vi gjøre,» sa hun. Medens vi sto og talte om dette kom han oppover trappen og inn til oss og etter å ha hilst goddag satte han seg og stirret på oss. Jeg begynte å synge på den sangen: «Nå er jeg glad og lykkelig og kan nå ånde fritt.» Men da våknet han. «Er dere frelste,» sa han, og så skarpt på oss. «Vi er kristelig interesserte,» sa jeg. «Halleluja!» kom det plutselig fra min munn.

Hvis dere er frelste så skal dere drepes,» sa han og stelte med en målesnor og en sort bok han hadde. «Kan vi være med å synge, spille, vitne og be, og ikke være en sann kristen?» spurte jeg. «Ja,» svarte han. «Bare det er med munn og ikke med hjerte, for det er hjertet som skal drepes.» Marry og jeg begynte da å synge på en verdslig sang og da ble han rent pen å se på. Da var han i en lysets engels skikkelse. Til slutt ble Marry borte og jeg fikk kommet meg ut og bort i skogen igjen. Der traff jeg to andre troende og redde var vi. Da kom det fire menn og spurte om vi visste hvor Satan var. Jeg fortalte det, men ba dem ikke si noe om at jeg hadde sagt det for da dreper han meg. De gikk og tok Satan og sa til meg: «Nå er du fri!»

Venner fra forskjellige menigheter kom nå og vi holdt møte i fred. En søster kom da og fortalte meg

vendte de tilbake til Jerusalem seirende. Slik skal vi også stå på den onde dag og vende tilbake til Jerusalem; det himmelske med inntagende områder og meget åndelig bytte.

Simon Olsen.

at Satan hadde sagt at han så vi var kristne. Da ble det så vondt for meg at jeg ikke heiste rent flagg da jeg ble spurt, men at jeg sa jeg var kristelig interessert. Så våknet jeg og ba til Gud at jeg aldri måtte nekte, men heise rent flagg når jeg skulle bekjenne min tro, om det enn skulle gjelde mitt liv.

I det samme kom dette sangverset for meg:

«Nå Satan fritt må rase og verden hjelpe til.
Jeg nu for dem ei gyser, det går som Jesus vil.

Guds ord beholder seiren og alle seirer med som står uti Frelserens ledd.»

Halleluja!

Ja, må Gud hjelpe oss som er frelste at vi er rede til å synge og prise Gud av et rent hjerte.

Lilly Hansen,
«Salen», Fr.stad Ø.

Råstoffet.

Vi leser i salmen 103, 14: «Han vet hvorledes vi er skapt, han kommer i hu at vi er støv.»

Disse ord inneholder nok mere enn vi i alminnelighet legger i dem.

At vi er støv skal ikke bare være oss en forslitt frase som vi bruker i tid og utide, dette at Gud kommer i hu at vi er støv. Det ligger en dyp sannhet heri som vi gjør vel i å akte på og legge oss på hjertet.

Støv (på svensk stoft) er jo selve grunnstoffet hvorav alt er laget, derfor kalles jo også den kloden vi bebor for jorden etter stoffet eller støv. Mennesket ble som kjent også laget av støv eller jord. Vi leser i 1. Mos. 2 at Gud dannet et menneske av støv av jorden og blåste livets ånde inn i menneskets nese og mennesket ble til en levende sjel. Likedan sa Gud til mennesket etter fallet: «Støv er du og til støvet skal du vende tilbake.» Disse ord lyder ved hver jordpåkastelse. Mennesket er altså av støv og er støv. Også de lærde påstår at alle jordens stoffer finner vi igjen i det menneskelige legeme.

At så Gud kommer ihu at vi er støv, betyr jo da at han vet om vår svakhet og vår intethet. Han vet av hva slags materiale vi er laget av og han har derfor overbærenhet med våre skrøpeligheter, han regner med at vi er støv og intet annet.

Men kan vi ikke også anvende det-

te i en litt annen betydning? Han vet hva for slags stoff der er i oss; for i oss alle er der stoff, både til godt og til vondt. Er det ikke slik at der av naturen er stoff i oss alle til det som vondt er? Ja stoff og tendenser til hva som helst. Kanskje noen vil protestere her, men det er allikevel et fakta. Apostelen sier: «I meg, det er mitt kjød, bor intet godt.» Synden som bor i alle på grunn av Adams fall er lik hos alle, den kjødelige lystens tiltrekningspunkter har vi og de tendenser som drar oss nedover. Syndens lov.

Der er igrunnen ikke så stor ve-sensforskjell på den moderne polerte, fine «synder i sommersol» og den ville kanibalen i Afrikas urskoger, på den virkelige brutale morder og den som skjuler sitt hat bak en smilende maske. Vi har en viss evne til å kamuflere oss, skjule vårt virkelige ansikt bak en maske, og forstille oss så vi synes å være noe helt annet enn det vi er i virkeligheten. Men Gud ser til hjertet og der er vi alle av naturen like; for «fra hjertet kommer de onde tanker (mord, hor, ondt øye, bespottelse»).

Miljø, oppdragelse, omgivelser og forhold hvorunder vi lever øver en stor innflytelse på oss alle, både til det som er godt og det som er vondt. Når vi fordømmer drankeren som ligger i rennestenen, tyven og kjelt-ringen, så glemmer vi at det visstnok hadde vært «stoff» i oss til å bli som en av dem, hvis ikke miljø og andre forhold hadde bevart oss fra å komme ut på den slibrige bane. Noen som avskyr den falne kvinne, er kanskje i sitt hjerte ikke et hår bedre enn henne. Ting har gjort at de har fått sitt på det tørre, mens hun har blitt dratt nedover, kanskje mot sin vilje. Det gjelder derfor ikke å ensidig oppkaste seg som dommer over andre, men heller takke vår Gud, — ikke som fariseeren i templet for at vi ikke er som andre mennesker, men for Guds nåde som har bevart oss fra store og formastelige synder og som har ført våre føtter inn på fredens vei.

Og Gud være takk som av dette «råstoff» kan danne et kar til ære for seg.

X.

Misjonen er Herrens store hjer-tesak, og det blir ingenting med ens misjonsarbeid før det blir ens egen hjerteresak.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

1942.

Et nytt år har vi igjen opplevd. 1941 er forbi og året vi går i møte ligger foran oss. Det gamle år kommer aldri igjen. Det er gått og «minnet kun taler om hva vi har gjort.»

Ved årsoppgjøret er det nok mye en kunne ønsket var annerledes — både i den ene og andre retning, men ønsker og lengsler kan ikke utrette noe. Vi må se stillingen som den er og ta vårt ansvar og oppgave alvorlig. Hittil har vi ikke hatt det på langt nær så vanskelig som vi kunne ventet. Vi har hatt nok til livets opphold og frihet til å virke i evangeliets tjeneste. Ingen har lagt noen hindring i veien for oss og vi er blitt møtt med velvilje fra alle hold. Gud skal ha takk for alt.

Det er trist å være nødt til å bekjenne at det norske folk, i sin helhet, er lite grepet av de åndelige verdier. Lettsinnighet, nytelsessjuka og dårlige ting har grepet folket og trass Alvoret i tiden synes de ikke å ha lært noe. Det som trengs er en åndelig vekkelse over hele vårt folk. En vekkelse fra Gud som griper inn i hele folkelivet.

Vi kan ikke vente at vekkelsen skal komme ved bare å sitte og vente på den. Det må bønn, arbeid og offer til. La oss som er kristne ta vår oppgave her alvorlig. Det er mange tegn som tyder på at en vekkelse vil komme. I første hånd må Guds folk våkne opp.

Gud gi oss et rikt arbeidsår i 1942.

Fra redaksjonen.

VI HAR FATT

bra med abonnenter i året som gikk og mye gammelt utestående kom inn. Stort sett må vi være fornøyd med årets drift.

Allikevel måtte det kunne vært gjort mere for å få nye tingere og la oss hjelpe hverandre med å få bladet inn i mange nye hjem i året som kommer. Det er mulig å tegne en hver av alle som synes om bladet og da vil det monne betydelig.

Enda har vi også en stor del utestående som vi gjerne ønsket kom inn snarest mulig. Det er den største hjelp dere kan gjøre oss å sende kontingenten i rett tid — og det er overkommelig for de aller fleste i hvertfall.

HJERTELIG TAKK

til de som hjalp til med å samle abonnenter, løssalg og annet. Uten deres hjelp ville det aldri gått. Takk for alt og vel møtt til fortsatt samarbeid i 1942.

DET HAR

nok ikke vært så godt å få bladet ut presis på dagen alltid. Det tar ikke lite tid med arbeidet å få stoffet ordnet, lest korrektur og ekspedert det. Når det meste av det skal gjøres på de stunder en har til rådighet blir det vel mye til tider. Hvis vi kunne få opplaget opp noen hundre til så kunne vi ha råd til å ha en ekspeditør og red, ble avlastet mye arbeid. Tiden kunne da benyttes til å legge mere arbeid på bladets redaksjon så det kunne bli mere allsidig og aktuelt. Gud kan la det lykkes.

BLADET HAR

en stor oppgave i vår tid. Ved regelmessig å komme innom de mange hjem er det en stadig minnelse om misjonen hjemme og ute. Det er et bindeledd mellom misjonsvennene og misjonsarbeiderne.

DESSVERRE

har vi måttet innskrenke noe på bladets størrelse for flere nummers vedkommende i året som gikk. En skjebne vi deler med de fleste blader. Det var nødvendig for å holde det gående. Nå håper vi å kunne øke igjen. Hvis kontingenten blir sendt i rett tid vil det la seg gjøre. Det kan nok bli nødvendig å gi ut et 4-

sides blad av og til enda. Bladet er jo ikke blitt pålagt siden krigen begynte og vi håper å slippe det i dette år også. Prisen er rimelig i forhold til alle ting nå.

Prisen er altså som før: Kr. 4.50 pr. år.

GODT NYTT ÅR

ønskes alle våre medarbeidere. Gud velsigne dere alle.

La aldri noen dag gå hen -.

I boka om Marie Foreid finner vi hennes leveregler:

1. La aldri noen dag gå hen uten at du begynner den med Guds ords lesning og bønn. Senk daglig din sjel ned i Jesu kjærlighet, og lær å takke ham for alt.
2. Lær å glede og tjene alle i kjærlighet. Lær å glemme deg selv og alt ditt eget for kun å leve din neste til behag. Hvis vår Frelser ennå vandret her på jorden, da ville du hengi alt til ham. Lær da å gjøre for andre hva du ville gjøre for ham!
3. Forsøm ingen leilighet til å gjøre godt!
4. Lær dette: aldri selv å ville være noe, men villig motata undervisning av andre.
5. Hvert minste sølvstykke du bruker, skriv det straks opp, enten det er ditt eller ikke.
6. Husk på at sådan som du ønsker å tale om din neste, når han hører deg, således taler du når han er fraværende.
7. Lær å elske, elske og atter elske, om enn ditt hjerte blir av smerte og savn.
8. Lær å være måteholden i alle ting og aldri gjøre noe som du er bange for at menneskene skulle se og høre.
9. Lær så daglig å leve en evighetshistorie med dette som overskrift: Han bør det å vokse meg å forringes.
10. Lær å dø daglig mens du lever, for at du når du skal dø, du da evig må leve.
11. Lær å være flittig, stå tidlig opp, anvend all tid i Herrens tjeneste!

SPR

FRA HA
fra Hauges
tagelig Au
vært der
Glittenber
var mange
var kjent
let mange
Han er
stelige bla
de budska

FRA E
Eidsvoll,
søk av mi
julen vent
«Vår b
opp Eids
en luftni
Det tren

VEKK
I Nord
Tromsø
kelse. D
dersen f
De har
hatt m
i novem
og mang
En m
Brødren
ket der
melding
en tur.

Fra

Br. I
blant a
fylke:

«Jeg
rens v
over a
gjør h
Gud
slik til
moten
dag.

kende
var de
fullt.

det li
net st
seile
var d
morg
vi st
i m
den r

SPREDTE FELTER

FRA HAUGESUND. Det meldes fra Haugesund at br. Andersen (antagelig Aug. Andersen, Rygge) har vært der noen møter. Misjonær Glittenberg har også vært der og det var mange mennesker der da. Han var kjent av navn, sies det og samlet mange folk.

Han er antagelig kjent fra de kristelige blader. Da særlig «Det gode budskap» og «Misjonsrøsten».

FRA EIDSVOLL. Fra «Håpet», Eidsvoll, meldes at de har hatt besøk av misjonær Fjeld og hustru. I julen venter de br. Ersrud.

«Vår bønn er at Gud må vekke opp Eidsvolls befolkning. Vi trenger en luftning fra oven,» skrives det. Det trenger vi nok over alt.

VEKKELSE I NORDKJOSBOTN. I Nordkjosbotn i nærheten av Tromsø har det også brutt ut vekkelse. Det er broder Godtvald Gundersen fra Hvaler som virker der. De har lånt baptistenes lokale og hatt møter nesten hver kveld. Sist i november hadde 17 sjeler bøyed seg og mange flere var påvirket.

En masse ungdom søker møtene. Brødrene Sollie og Lie har også virket der før. De var i Rossfjord når meldingen kom, men tenkte å reise en tur.

Fra Troms.

Br. Karl M. Olsen-Risvik skriver blant annet fra sitt virke i Troms fylke:

«Jeg er den ringeste av alle Herrens vitner og jeg undrer meg ofte over at Gud bruker meg, men det gjør han. Det er nåde over nåde.

Gud har lagt vær og forholdene slik tilrette at folket kan komme på møtene. Tenker bare på forrige lørdag. Jeg kom da til et sted i forrykende uvær, men da møtet holdtes var der meget rolig vær så huset ble fullt. Da folk kom hjem igjen ble det like fælt. Søndag skulle jeg annet sted å ha møte, men da vi måtte seile 3 timer i sjøen for å komme dit var det ikke å tenke på. Søndag morgen hadde været lagt seg, og da vi steg i båten lyste stjernene oss i møte og vinden dreiet så vi fikk den rett etter oss. Kl. halv elleve var

vi framme og folk kom, i flokk og følge. Vi fikk ha tre møter den dagen og en herlig dag med Gud. Nytt land legges under ordets innflytelse og overalt merkes en stigende hunger etter noe virkelig fast å holde seg til. At folk ble uten radio har virket godt, for møtesøkningen er betydelig bedre på steder hvor radioen før var allemanns eie. Det er underlig å se hvordan Gud vender alt til det gode.»

Han forteller om en familie som sitter meget dårlig i det. Mor i hjemmet er sinnssjuk, far er alene med 4 barn og han er døv. Barna har nesten ikke klær. Han spør om noen av «Røstens» lesere kan hjelpe her. Vi lar spørsmålet gå videre og hvis noen har anledning og hjerte for å hjelpe så kan pengene sendes til Misjons-Røsten, Sarpsborg, og de blir oversendt vedkommende familje.

På pilgrimsferden.

Møtet hos Arnt Gresløs var godt. Det er nevnt i forrige nr.

I Misjonshuset hadde vi besøk av 3 brødre fra Fredrikstad som sang og spilte og talte. De kom lørdag og deltok hele søndag. Til og med torvmøte hadde de før møtet i lokalet, og enda det var kaldt stanset mange opp og lyttet til evangeliet i sang og vitnesbyrd. De tre brødre var Thorleif Carlsen, Arne Halvorsen og br. Guttorm. De sang med liv og begeistring.

Tirsdag 2. desember deltok jeg på Nabbetorp. Bra med folk. Mange ufrelste. Torsdag 4. desember på Elverhøy. Også mange ufrelste. Lørdag hadde vi menighetsmøte.

Søndag deltok br. Willads Hansen fra Torsnes i Misjonshuset. Han frambar gode budskap — alvorlige og oppmuntrende. Det ble en god dag med kraft og salvelse over møtene. Br. Willads Hansen er velkommen tilbake når Gud legger det tilrette for ham.

Så er årets siste måned snart gått igjen. Det har vært et godt år hva arbeidet i evangeliet angår. Mange gode møter og store oppmuntringer, men naturligvis også prøvelser og vanskeligheter. En av de tristeste ting er at man oppdager, mer og mer, hvor lite det blir utført i Herrens tjeneste. Vi er nok bare «dårlige tjenerne.»

Oppmuntrende har det vært å kune notere en stadig stigende lengsel hos Guds folk etter mere virkelig liv og kraft til tjeneste og håpet om besøkelsens tider fra Herren. Personlig tror jeg at vi står overfor tider da Herren vil besøke sitt folk med en siste åndsutgytelse før Jesus kommer. Min bønn har vært i lengere tid: Gud bevar meg og hjelp meg å være åpen for «strømmen» når den kommer.

Så et godt nyttår til alle som leser dette. Guds folk, vi står sammen i alt som kommer. De helliges samfunn er det sterkeste og dypeste samfunn som finnes. Det tar aldri slutt, men varer evigheten igjennom halleluja!

«Be for oss!»

G. I.

For evangeliets skyld.

(1. Kor. 9, 23).

For evangeliets skyld, sier apostelen, har han gått ut til kamp mot synd og mørke, mot urettferdighet og ondskapens makter for å bringe det ut til menneskene, som har vært skjult for dem, som sitter i døds-skyggens dal, hvor mørkets makter har berøvet mennesket den frihet, som Guds Sønn har brakt med seg til verden og som vi har i og ved evangeliet. *Men alt gjør jeg for evangeliets skyld, for at også jeg kan få del i det.* Vet I ikke, at de som løper på rennebanen, de løper vel alle, men bare én får prisen. Løp da således, for at I ikke kan vinne den! Apostelen har sitt øye festet på en skatt, som kan bli i hans besittelse, og han er klar over, at om han skal vinne fram til «prisen», så må han uten om at ånden selv vitner med vår ånd, at vi er Guds barn og uten at han sier, men er vi barn, da er vi også arvinger, — så sier apostelen noe meget alvorligt for den, som vil nå det herlige klenodie «Ærens uvisnelige krans» og som alene kan oppnåes ad evangeliets vei, og da kommer det ord vel med i prøvelsens tid «for evangeliets skyld», — nemlig Guds arvinger og Kristi medarvinger, *såframt vi lider med ham*, for at vi også skal herliggjøres med ham. Ti fra den stund vi underkaster oss Guds vilje, betredder vi evangeliets vei — Jesu-veien. — Og da får vi også erfare med den gamle apostel Paulus som skrevet

Gull og kobberskjoldene = eller ekte og uekte tro.

Blant de ting som Salomo lot gjøre da gullet strømmet inn til ham, var to hundrede store og tre hundrede små skjolder — alle av uthamret gull. (1. Kongeb. 10, 16—17).

Disse skjolder er et bilde på troen. Paulus sier i Ef. 6, 16: «Og grip foruten alt dette troens skjold.» Og at det var gull i skjoldene, betyr at de er et spesielt bilde på den prøvede tro. Peter sier nemlig i sitt første brev 1, 17: «For at eders prøvede tro som er meget kostligere enn det forgjengelige gull som dog prøves ved ild, må finnes til lov og pris og ære i Jesu Kristi åpenbarelse.»

Til disse skjolde skulle der ikke så lite gull, og du fristes kanskje til å spørre: «Hva fikk Salomo det gullet fra?» Jo, svaret finner vi i 1. Kongeb. 3, 5—14. Vi leser i det 5. vers at Herren åpenbarte seg for Salomo i en drøm og sa: «Begjær hva jeg vil gi deg.» Og til dette svarer Salomo: «Gi din tjener et hørsomt hjerte til å dømme ditt folk, til å sjeldne mellom godt og ondt.» Han begjærte med andre ord visdom, og da er det at Herren sier: Etterdi du har begjært denne ting, og ikke begjært deg mange dager, og ikke begjært deg rikdom, og ikke begjært dine fienders liv, men har begjært deg forstand til å holde dom — se, så gjør jeg deg etter ditt ord. Se jeg gir deg et vist og forstandigt hjerte, så din like ikke skal være før deg, og din like ikke skal oppstå etter deg. — Også hva du ikke har begjært gir jeg deg, både rikdom og ære, så ingen har vært din like blant kongerne alle dine dager.» (1. Kongeb. 3, 11—13). Rikdommen, og deriblant alt gullet, fikk han altså fordi han begjærte visdom — og visdom er nødvendig for å få troens gull (prø-

vet tro) også idag. Jakob sier i sitt brev 1, 2—5: «Akt det for bare glede mine brødre når I kommer i allehånde fristelser, da I vet at prøvelsen av eders tro virker tålmodighet. Men tålmodigheten må føre til fullkommen gjerning for at I kan være hele å ikke mangle noe. Men dersom noen av eder mangler visdom, da beder han derom til Gud, han som gir alle villig og uten onde ord, og den skal gis ham.» Jakob taler her om visdom i forbindelse med en prøvet tro, og det er helt naturlig. Troen må ha et grunnlag, og troens grunnlag er Guds ord, men skal Guds ord bli grunnlaget for troen — må jeg forstå det. Skal en elev kunne motta lærdom av sin mester, så må han forstå både hva han sier og gjør. Om mesteren talte i et språk som eleven ikke forsto, eller underviste i faget på en måte som eleven ikke kunne fatte, da var all undervisning forgjeves. Således også på det åndelige område. Hvis vi ikke blir slik innstilte at vi forstår hva Herren sier og gjør, kan vi aldri vokse i nåde og kjennskap til ham og få en prøvet tro.

Vi leser om Samuel i 1. Sam. 3, 1 og flg. om hvordan Herren talte til ham flere ganger — men han forsto ikke at det var Herren som talte før han ble undervist av presten Eli — hvorfor? Fordi Herrens ord ennå ikke var åpenbart for ham (v. 7). Et eksp. har vi også fra d. n. testamentet. I Ap. g. 9 leser vi om møtet mellom Fillip og den Ætiopiske hoffmann som sitter på sin vogn og leser prof. Esaias. Og på Fillips spørsmål: «Skjønner du hva du leser?» — svarer han: «Hvorledes skulle jeg vel kunne det uten at noen veileder meg?» Men etter at Fillip hadde forklart ham ordets rette betydning og mening, kom han til troen — ble døpt og dro sin vei med glede.

står: «For din skyld drepes vi hele dagen, vi er regnede som slaktefår.» Men i alt dette vinner vi mere enn seier ved ham som elskede ss. Hvorfor setter også vi oss hver time i fare? Jeg dør hver dag, så sant som jeg kan rose meg av eder brødre i Kristus Jesus, vår Herre.

(«Den Klare Morgenstjerne»).

Å, hvor vi trenger visdom for å forstå hva vi leser, og visdom for å kunne forstå at det er Herren som er ute å går i de forskjellige, ofte ubehagelige ting som møter oss i vår vei. Når prøvelsene kommer, knurrer og klager vi ofte istedenfor å si: «Kjære Gud, hvilken skjult velsignelse har du lagt i denne prøvelse?»

Mange kristne synes ikke å ha gjort noen framgang på troens område, ennskjønt de har vært bekjennende kristne i mange år. Årsaken, tror jeg, for en stor del ligger deri at slike har undratt seg offer, lidelse og ansvar når deres tro og gudfryktighet ble satt på prøve — og når der så møter dem en prøvelse som de ikke kan komme forbi — faller de fullstendig sammen. De hadde ingen prøvet tro — intet troens skjold å løfte — intet gull glødet i ild, og derfor ble nederlaget så stort. Men som en motsetning til disse fins der dem som har mer eller mindre av dette illprøvede gull som er så kostelig for Gud — en tro som har bestått trengslernes ildprøve mer enn en gang, og sådanne kristne er det velsignet å møte. Det er innspirerende å snakke med dem, og høre deres troesfriske og troesstyrkende vitnesbyrd. Gud gi oss mange slike menn og kvinner idag!

Dog trenger vi stadig å søke videre fram, samt våke over det som er vunnet. Vi leser nemlig i 1. Kongeb. 14, 25—28 at gullskjoldene gikk tapt, og den dypeste årsak til dette store tap var Israels fall og frafall. Fordi Israel hadde syndet og ville leve i synd, sendte Gud Egypterkongen Sisak opp mot Jerusalem, og han tok skattene i Herrens hus, samt alle de gullskjolde som Salomo hadde latt gjøre. Men Rehabem, som var konge i Juda på den tid, lot i deres sted gjøre kobberskjolde. Hensikten med kobberskjoldene var å dekke over tapet, og da han ikke hadde gull, forsøkte han å få noe uekte til å se ekte ut. Så lenge kobberskjoldene var blankpusset, kunne nok likheten mellom dem og gullskjoldene være treffende, flyktig betraktet. Men det var nå ikke gullskjolder allikevel. Det fikk nok Rehabems tjenere sanne. Tenk for et arbeid med å holde alle fem hundrede kobberskjolde blanke. Skulle de alltid ha sin fulle glans, måtte de pusses hver eneste dag — og enda var og ble det bare kobber.

Som Rehabem mistet gullskjoldene, går det an for en kristen å miste troens glød, inspirasjon og kraft så erfaringslivet med Gud ingen verdi har lenger. Åpner jeg for synden og verden i mitt liv, hjelper ikke noen erfaring, selv om de er aldri så store og mange. Samson står som et advarende eksp. derpå. Vi kjent-

ner god mot og han led etter at i Gass og der som et for fjellsterne rer han som fæ han vis fra han ne han når He

Vi le som va Den sa og fatt «Du er blind o alt — Samsom trodde i Herre tidlige signer barns delse n kunne hadde hadde tradisj — kan sin mid net en orden? hetens kjøpe at den for at dens n åpenba så den 17, 18) Vi m — båd som t med G selv og hvordan ker de lik me høy b rik, ha men s sel, yn Det er kjenne kjenne nelse, stemm skje sa hvor e

ner godt til hans mange seire, store mot og styrke; men dagen kom da han led et veldig nederlag. Det var etter at han hadde leflet med sjøgen i Gasa (verdsliggjort kristendom) og deretter med Dalila — der står som et blide på verden. Da Dalila for fjerde og siste gang ropte: «Filstjerne er over deg Samson!» — svarer han: «Jeg vil gå ut denne gang som før og slite meg løs,» — *men han visste ikke at Herren var veken fra ham.* (Rom. 16, 20). Hva kunne hans rike erfaringsliv hjelpe ham når Herren var veken fra ham?

Vi leser i Åpb. om en menighet som var kommet i samme stilling. Den sa: «Jeg er rik og har overflod og fattes intet» — *men Herren sa: «Du er ussel og ynkelig og fattig og blind og nøken.»* — Og det verste av alt — *den visste ikke om det.* Lik Samson levet den i et selvbedrag, og trodde seg å være rik i Gud, og sterk i Herren og i hans veldes kraft. Dens tidligere erfaringer med Guds vel-signer i form av sjeles frelse, Guds barns oppbyggelse og sjukes helbredelse m. m. var blitt dens tillit. De kunne jo se tilbake på tider da Gud hadde åpenbart seg og menigheten hadde hatt framgang. Det var jo en tradisjonsrik menighet, med mange — kanskje alle åndens nådegaver i sin midte, og hvem skulle vel tro annet enn at alt var i sin skjønneste orden? Men Herren blotter menighetens fattigdom, og råder den til å kjøpe av ham *gull glødet i ild*, for at den kunne bli rik, og hvite klær for at den kunne klæ seg i dem og dens nøkenhets skam ikke skulle bli åpenbart, og øyensalve til sine øyne så den kunne bli seende. Åpb. 3, 17, 18).

Vi møter nok slike typer også idag — både individer og forsamlinger som tidligere har hatt opplevelser med Gud som har vært både dem selv og andre til velsignelse — men hvordan står det til idag? Du smykker deg kanskje med tradisjoner og lik menigheten i Laodikæa fører en høy bekjennelse og sier: «Jeg er rik, har overflod og fates intet» — *men sannheten er den at du er ussel, ynkelig, fattig, blind og nøken.* Det er på *fruktene* og ikke på *be-kjennelsen* eller *gavene* treet skal kjennes. Hva nytter en høy bekjennelse, når livet viser at det ikke stemmer? Du påberoper deg kanskje samme tro som apostlene, men hvor er aposteltroens frukter? Du

er kanskje så opptatt med hva Gud brukte deg til før, at du glemmer å undersøke hvordan det står til idag? Du sier kanskje som Samson: «Jeg vil gå ut denne gang som før og slite meg løs — og så vet du ikke at Herren har veket ifra deg?»

Istedenfor å erkjenne sitt nederlag og tap — lot Rehabeham, som før nevnt, gjøre kobberskjolder, og det er just hva mange gjør også idag. Når de våkner opp for sin fattigdom, og blir var at de har mistet så meget av det kostelige gull — forsøker de å dekke over tapet ved å få noe uekte til å se ekte ut. De forestiller seg å ha samme tro og makt med Gud som før, og bruker alle kunstens regler for å få det til. Men hvor flinke de enn er, og hvor meget de pusser, så skinner det allikevel imellom.

Kobberet kan ikke erstatte gullet.

Det fortelles om en neger i Amerika som Gud så underbart brukte i sin tid. Han var enfoldig i sin tro, og samtidig som han reiste rundt og forkynte evangeliet, salvet han også sjuke med olje i Herrens navn etter Jak. 5. Imidlertid møtte han noen som mente han burde komme inn på en predikantskole og bli mer «skolert». Han lot seg også overtale, men denne utdannelse ble ham til forbannelse. Nå var han riktignok blitt «pastor» og blitt mer perfekt som predikant, men Herrens kraft begynte å vike fra ham. Før var han liten og ringe i egne øyne og regnet kun med Guds nåde og hjelp i alle ting. Men nå hadde han lært noe, og kunne prestere noe selv — og etterhvert som han ble større i seg selv, vek Herrens kraft fra ham. Da han så oppdaget at han ikke lenger hadde den samme makt med Gud som før — fant han på noe som høres nesten utrolig ut. Han utstyrte seg med elektriske batterier som med fine tråder var forbundet med metallplater i hans hender. Og når han så la hendene på de sjuke, kjente de «kraften» — d. v. s. den elektriske strøm og trodde det var Gud som virket. Det var et fint kobberskjold, men uekte allikevel.

Vi hører ikke noe om at gullskjoldene kom tilbake til Israel igjen — fra den tid gikk det stadig nedover med Israel. Men hvor godt å vite at vi som ikke befatter oss med «skyggene» men kun det virkelige, ennå har rik anledning til å tilegne oss av troens gull. Må da Herren få lede

oss slik at vi får av den prøvede tro som er meget kostligere enn det for-gjengelige gull, og som skal finnes til lov og pris og ære i Jesu Kristi åpenbarelse. — Amen!

Alf Torstensen.

Hvor deilig det er å møte.

Den kjente sangen «Hvor deilig det er å møte», er forfattet av frk. Kirsten Dorothea Aagaard Hansen. Hun var født den 18. januar 1850 av foreldrene sogneprest Christian August Aagaard Hansen og hustru An-mine Dorothea, født Falch.

Sogneprest Chr. Hansen var prest på tre steder i Norge, nemlig først i Berg og Torsken i Troms fylke, derpå i Vikedal i Rogaland fylke og til sist i Strinda i Sør-Trøndelag fylke. Han hadde sju barn — 7 døtre — og i 1889 erholdt hele familien ved kongelig resolusjon tillatelse til å anta navnet «Aagaard» som familienavn istedenfor «Hansen». Han døde 19. febr. 1895.

Da familien bodde i Vikedal som ligger i nærheten av Stavanger, gikk den store vekkelsen ved Stavangerpresten Lars Oftedal over en stor del av Vestlandet og kom også til Vikedal. Mange ble grepet av vekkelsen, og blant disse var også prestedatteren Kirsten Hansen som da var i 20 års alderen. Hun møtte megen motstand i sitt hjem og fra sin nærmeste slekt, men fant forståelse, trøst og vennskap hos de troende. I en slik stemning var det at hun i desember 1871, bare 21 år gammel, diktet den gripende sangen: «Hvor deilig det er å møte». Her tolker hun sin egen opplevelse og erfaring. Sangen hadde opprinnelig sju vers som ennå brukes i mange sangbøker, mens andre forkorter den noe. Den er fremdeles en av de mest brukte religiøse sanger ved festlige sammenkomster i hele Norge.

Kirsten Hansen var en rikt begavet kvinne, sier en som kjente henne godt, og hun har utgitt flere sanger og dikt. Blant disse kan især nevnes:

Kan jeg ei komme til dig med min seier,
Så kan jeg komme med mitt nederlag;
Ti jeg jo vet at lægdom du eier
For hvert et sår jeg fikk på kampens dag.

Mindre kjent er sangen:

Hen mot graven
Fører daglig vandringsstaven,
Hver gang aftnens fred sig senker
Over jord, glad jeg tenker:
Atter er en dagmarsj ent.

Dessuten har hun dels under navn, dels uten navn eller under merket K. D. H. utgitt en stor mengde oversettelser av kristelige bøker og skrifter fra tysk og engelsk. Likeledes redigerte hun den første årgang (1878) av ukebladet «Søndagen i hjemmet» som ble utgitt av A. M. Hanche.

I en rekke år styrte hun huset for en mann i Skånevik ved Haugesund inntil hun måtte slutte på grunn av sykdom. Etter noen tids lidelse døde hun som ugift i året 1902 — bare 52 år gammel.

(O. J. Ø. i «Banneret».)

Guds lys.

«For vår Guds miskundelige hjertelags skyld, som lot soloppgang fra det høye gjeste oss, for å lyse for dem som sitter i mørke og dødsdykke, for at styre våre føtter inn på fredens vei.» (Luk. 1., 78—79).

Bli lys! — det var Guds første ord over en nyskapt jord. Disse ord åpenbarer Guds vesen. Gud er lys og det er intet mørke i ham, og han bor i et lys hvortil ingen kan komme. Den første del av Guds skapning var skapt i hans eget bilde. Forstår vi derfor hvor dypt fallet igrunnen var? De falt ifra Guds lys, fra hans samvær og samfunn. De løp bort ifra Gud, bort ifra lyset og livet.

Men gud skje lov og takk! Gud kunne ikke glemme den skapning han hadde skapt. Han tendte, som han hadde sagt, en *forgjettelsens lampe*, det er sagt, en *forgjettelsens lys* i løfter og forbil- leder. Profeten Bileam profeterte: Fram skrider en stjerne av Jakob.» Så tendtes *Betlehemsstjernens lys*. Stjernen, — den skinnende morgenstjerne, — *Jesus* opprant. Det sanne lys som opplyser hvert menneske, det var soloppgang fra det høye, Jesus var verdens lys, det lys skinte inn i en verden full av synd. Det opplyser hvert menneske, det opplyser menneskehjertets innerste kroker. Lyset åpenbarer mørket; for alt som blir åpenbart er lys. Det åpenbarer mørket og fordriver det. Derfor sier skriften: «Våk opp du som sover,

og stå opp fra de døde, og Kristus skal lyse for deg.» Hvor vidunderlig når dette lys fordriver alle syndens mørke slagskygger og leder oss hen til Jesus selv, Guds lys, som så skinner inn i hjertets indre tempel med Golgatas herlige stråleglans.

Og siden lyser Kristus oss *hjem*. Veien til himmelen sies å være *trang*, men jeg kan aldri minnes å ha lest at den er *krokete* eller *mørk*. Der går mangan pilegrim til himmelen under mørke skyer, skjønt han kunne ha vandret den i Guds fulle sollys, for det er som en bemerket, en liten tro vil bringe våre sjeler til himmelen, men en stor tro vil bringe «himmelen til våre sjeler.» La Kristus få lyse for deg, ja like hjem til himmelen skjønn land.

Axel Nilssen.

Bokanmeldelser.

Manndoms morgen. En bok for ungdom.

Denne bok er oversatt og utgitt i to opplag — 10,000 ekpl. Boken er særlig tilegnet unge menn og gir tilskyndelse til å leve et sunt og rent ungdomsliv. Den har også noe å si alle unge.

Endel korte biografier over kjente menn forteller at kristendommen ikke er noen hindring for å gjøre en innsats i det borgerlige liv, men tvertimot. Mange av de store ledere, og beste ledere blant folket var kristne.

Boken koster innb. kr. 8.40 og fåes kjøpt hos bokhandlerne.

Utgitt på Hans Martiniussens forlag, Bergen.

*

Erindringer av T. B. Barrat.

I denne boken forteller br. Barrat ting fra sitt innholdsrike liv. Særlig dveler han ved de to år som ble av så stor betydning for ham — årene 1906 og 1907. Det meste av det er kjent fra før, men er mere utførlig behandlet.

Boken koster heftet kr. 10.00 og innb. kr. 13.40.

Utgitt på Filadelfiaforlaget, Oslo.

De troendes liv er et liv på feltet mot fiender, og enhver fredstid vi har, er som en våpenstillstand som uten oppsigelse kan opphøre når som helst.

Vilh. Beck.

Å vente bifall av verden som forfulgte Jesus, er høyforederi. Korset må bæres før kronen.

„Gud er på tronen ennå“

Den kjente danske forkynner, pastor Chr. Bartholdy, holdt en tale ut fra Salme 2, om folkeslagene som gjør opprør mot Gud og hans Salvede. Han uttalte bl. a.:

«Hvor er der lite i oss av den verdige tro som denne salme er talt ut av! Vi har ondt av oss selv, vi har ondt av våre trosfeller rundt om oss, vi har ondt av våre venner ut på misjonsmarkene. Men salmisten har ondt av hedningene. Vi synes, når vi skal være ærlige, at det ser håpløst ut for den kristne menighet på jorden; men salmisten synes det ser håpløst ut for jordens mektige.»

Et annet navn eller en bedre oppførsel.

Makedonerkongen Alexander den store lot en dag holde mønstring. Ved denne anledning ble det ham meddelt at en soldat ved navn Alexander hadde utvist en dårlig oppførsel. Kongen lot vedkommende krigsmann kalle fram for fronten, idet han sa:

«Enten må du ta deg et annet navn eller begynne å oppføre deg bedre!»

Når Jesus Kristus, kongenes konge, holder mønstring over de mange som bærer hans navn, alle dem som kaller seg kristne, kunne han sikkert ha grunn til å si til mange:

«Hold opp med å bære dette navn eller begynn et annet liv.»

«Ikke alle som sier til meg: Herre, Herre! skal komme inn i Guds rike, men den som gjør min fars vilje, som er i himmelen.»

«Samleren»

Jeg vet bare en ting --

Jeg ber deg, Gud, hverken om helse eller sykdom, hverken om liv eller død, men at du vil anvende min helse og min sykdom, mit liv og min død til din ære og min frelse. Du vet hva som gagnar. Du er Herre og Hersker, gjør baremin vilje til ett med din! Jeg vet bare én ting: Herre, at det er godt å lyde deg og onds å gjøre deg imot. Ellers vet jeg ikke hva som er godt eller ondt i noen henseende.

Blaise Pascal.